Τὸ φύλλον φράγκη 1 καὶ ὅπα τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 0,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐς τὸ καθ' ἑξῆς πολιτικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἐκτροφίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοῦς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία, δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50, Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ός | *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1923* | *Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 17*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*].*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ' (Συνέχεια)

Ὅλες οἱ μαθήτριες ἔσκυφαν καὶ, ὅσο μιλοῦσε ὁ καθηγητής, οἱ πέννες ἔτριζαν πάνω στὸ χαρτὶ μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα ποὺ μποροῦσαν νὰ τοὺς δίνουν τὰ σβέλτα λεπτὰ δαχτυλάκια.

Ἡ Ζίνα ἔκαμε κι' αὐτὴ ὅπως ὅλες, γρήγορα ὅμως κουράστηκε ἀπ' τὴν ἀσυνείθιστη ἐργασία κι' ἄφησε ἡσυχαστὴ τὴν πέννα της.

Ὁ καθηγητὴς γυρίζει πρὸς τὴ νεοφερμένη καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸν ἐπιτακτικό:

— Γιατὶ σταματήσατε; Τί θὰ γράφετε μεθαύριο στὸ διαγωνισμό; Ἐξακολουθήσατε τὶς σημειώσεις σας!

Ποτὲ ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστὰτ δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ τῆς μιλοῦν ἔτσι. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της καὶ, δίχως καλὰ-καλὰ νὰ συλλογιστῇ τί ἔκανε, αὐτὴ ποὺ ἦταν ἄλλοτε βασίλισσα τῆς Βαλκανίας, ἀπάντησε ἀπότομα καὶ ξερὰ-ξερά:

— Δὲν μπορεῖτε, κύριε, νὰ μὲ διατάξετε!

Καὶ κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε μὲς στὴν τάξη, δὲ θὰ προξενοῦσε τόση κατάπληξη.

Ψιθυρισμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ. Ἄλλες μαθήτριες ἄνοιγαν τόσα τὰ μάτια τους ἀπ' τὴν ἔκπληξη, ἄλλες βαστοῦσαν τὰ γέλια τους.

Ὁ κ. Ριμὲλ κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του. Περιφρονώντας τὴν προσβολή, γύρισε πρὸς τὴν κυρία Ἐριὼ καὶ τῆς εἶπε μὲ προσποιητὴ ἀταραξία:

— Σᾶς παρακαλῶ πολύ, κυρία, νὰ τιμωρήσετε τὴ μαθήτρια Φιρστάτ, ὅπως τῆς ἀξίζει... Σᾶς ἀφίνω αὐτὴ τὴ φροντίδα.

Κι' ἐξακολούθησε τὴ διδασκαλία του.

Ἡ Ζίνα δὲν εἶπε λέξη. Δάγκασε τὸ χεῖλι της, τὸ κοκκίνησε, ἔσπρωξε τὸ τετράδιο ἀπὸ μπρός της καὶ δὲν ἔγραφε τίποτε πιά.

Κάπου-κάπου ὁ καθηγητὴς τῆς ἔριχν' ἕνα βλέμμα καὶ συνέχιζε τὸ μάθημά του, βέβαιος πὼς ἡ τιμωρία της θὰ ἦταν ἀνάλογη μὲ τὸ σφάλμα της: Ὅσο ἡ μικρὴ τὸν περιφρονοῦσε, τόσο αὐστηρότερη θὰ φαινόταν ἡ κυρία διευθύντρια.

Τώρα πιὰ δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἡ φωνή του καὶ τὸ ἐλαφρὸ τρίξιμο τῶν πεννῶν πάνω στὸ χαρτί.

Καϊμένη Ζινούλα! Πόσα πράγματα ἔπρεπε νὰ μάθῃ, πράγματα ποὺ μαθαίνονται πολὺ δυσκολότερα ἀπὸ ἕνα κανόνα γραμματικῆς ἢ ἕνα ἀριθμητικὸ πρόβλημα!

Ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ ὑπακούῃ, νὰ ὑποτάσσεται. Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς ἦταν ἄγνωστο ἀκόμα. Ἡ ζωὴ εἶναι ὁ μόνος κατάλληλος δάσκαλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἡ τιμωρία.

Ὁ καθηγητὴς τελείωσε τὸ μάθημά του, ἔβαλε τὰ χαρτιά του στὸν πέτσινο χαρτοφύλακά του καὶ φόρεσε τὸ παπέλλο του. Ἐχαιρέτησε μ' ἕνα ἐλαφρὸ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ βγῆκε μὲ ὄρος σπουδαῖο.

Ἡ Ζίνα δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου ἥσυχη.

Ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατὰ καθὼς εἶδε τὴν κυρία Ἐριὼ νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ τῆς λέῃ:

— Ἔρχεστε στὸ γραφεῖο μου νὰ μιλήσουμε, δεσποινὶς Φιρστάτ;

— Ἔρχομαι, κυρία.

«Νὰ τιμωρήσετε τὴ μαθήτρια Φιρστάτ» (Σελ. 129, στ. β'.)

Ἡ διευθύντρια μπῆκε σ' ἕνα μακρὺ διάδρομο. Ἡ Ζίνα βάδιζε πίσω της καὶ τὰ βήματά της τῆς φαινόταν πὼς ἀντηχοῦσαν τρομαχτικά.

Μόλις ἔφθασε ἔξω ἀπ' τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τῆς, ἡ κυρία Ἐριὼ σταμάτησε. Παρεμέρισε, ἄφησε τὴ μαθήτριά της νὰ περάσῃ κι' ὕστερα ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω τους.

— Κάθησε, παιδί μου.

Ἡ κυρία Ἐριὼ σκέφτηκε μιὰ στιγμή, σὰ νἄθελε νὰ ζυγίσῃ καλύτερα τὶς λέξεις ποὺ θάβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα της.

— Καλό μου παιδί, εἶπε, λυπήθηκα φοβερὰ γι' αὐτὸ ποὺ γίνε...

Ἡ Ζίνα σιωποῦσε.

— Λυπήθηκα γιατὶ δὲν μπόρεσες νὰ κρατήσῃς τὰ νεῦρα σου.

Ἡ Ζίνα ἔκαμε μιὰ κίνηση, ποὺ σήμαινε πὼς κι' αὐτὴ λυπόταν γιὰ τὸ ἐπεισόδιο ἐκεῖνο, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅ,τι αἰσθανόταν.

— Ξέρω, ἐξακολούθησε ἡ διευθύντρια, πὼς εἶσαι περισσότερο δικαιολογημένη ἀπὸ κάθε ἄλλη. Ὡς τώρα περιστοτερο ἐδιάτοζες παρὰ ὑπάκουες, πρᾶγμα ποὺ σὲ προετοίμασε πολὺ ἄσχημα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Μιὰ τέτοια ἀρχὴ κάνει πολὺ δύσκολη τὴ συνέχεια. Μὰ ἐλπίζω πὼς μὲ λίγη θέληση, μὲ λίγη καλὴ θέληση, ἢ καὶ μὲ

«Ἐδῶς μόλις φάνηκε...» (Σελ. 122, στ. 6'.)

πολλή, θὰ μπορέσῃς νὰ σωμμορφωθῇς.

Ἡ Ζίνα κοίταξε τὴ διευθύντρια γεμάτη ἔκπληξη κι' εὐγνωμοσύνη. Ἡ θύελλα ποὺ περίμενε νὰ ἐξετάσῃ ἀπάνω της δὲ φαινόταν... Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν ἄξιζε τόση ἐπιείκεια καὶ καλοσύνη;

Ἡ κορία Ἐριὼ ἐξακολούθησε:

—Ἂν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ μένα, δὲ θὰ σὲ τιμωροῦσα. Μὰ ἀπέναντι τοῦ κ. Ρεμὲλ κι' ἀπέναντι τῶν συμμαθητριῶν σου, δὲ μπορῶ νὰ παραβλέψω αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, χωρὶς νὰ δώσω ἕνα κακὸ παράδειγμα. Τ' ἀπόγεμα τῆς Πέμτης οἱ μαθητριές μας ἔχουν ἄδεια ἐξόδου. Ἐσὺ τὴν ἐρχομένη Πέμτη θὰ μείνῃς σὲ περιορισμό,—τιμωρία ποὺ, δικαίως ἢ ἀδίκως, οἱ μαθητριές μου τὴν θεωροῦν ἄρκετὰ βαρειά. Στὶς δυὸ θὰ ξανάρθῃς καὶ θὰ τὰ ποῦμε πάλι.

Μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα, ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶπε:

—Ἡ τιμωρία δὲ θάναι σκληρή, κυρία. Σᾶς εὐχαριστῶ... Μὲ πολλὴ χαρὰ μου θὰ μιλήσω μαζί σας. Θὰ μοῦ δώσετε τόσες καλὲς συμβουλές!

Ἕνα δυὸ λεπτὰ κοιταζόνταν δίχως νὰ μιλοῦν. Ἦταν σὰ νὰ ἔκαναν μιὰ συνθήκη συμμαχίας, ἡ γυναίκα μὲ τὴ μεγάλη καρδιὰ καὶ τ' ὀρφανὸ κορίτσι, τὸ κορίτσι ποὺ ἤταν ἀναθρεμμένο μὲ τόσες φροντίδες καὶ ποὺ εἶχε πέσει ξαφνικὰ στὸ κάτω ἐπίπεδο. Ἡ κυρία Ἐριὼ συλλογιζόταν:

«— Πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦμε μὲ ἄπειρη λεπτότητα τὸ μικρὸ αὐτὸ λουλούδι τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ τόσο ἄγρια μεταφυτεύθηκε μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ Παρισιοῦ. Θὰ τὸ μάραινε κανεὶς ἂν τοῦ φερνόταν αὐστηρά. Χρειάζεται τροφερότης καὶ γλυκὸς τρόπος. Φαντάζομαι πὼς θὰ καταφέρῃ κανεὶς πολλά, ἄμα μιλήσῃ στὴν καρδιά της.»

Ξαφνικὰ ἡ Ζίνα, σὰ νὰ μάντευε τί συλλογιζόταν ἡ κορία Ἐριώ, πλησίασε τὸ μέτωπό της στὰ χείλη της.

Συγκινημένη, ἡ διευθύντρια ἄφησ' ἕνα φιλὶ γεμάτο στοργὴ στὰ κλειστὰ βλέφαρα τῆς ὀρφανούλας.

— Καὶ τώρα, τῆς εἶπε, χεύπησε διάλειμμα. Πήγαινε νὰ παίξῃς. Καὶ μὴν ξεχνᾶς πὼς τὴν ἐρχομένη Πέμτη ἔχεις περιορισμό.

Καὶ μὲ τὸ δείχτη σηκωμένο καὶ χαμογελῶντας ἐπρόσθεσε:

— Προπάντων μὴν ἐμπιστεύεσαι τὰ νεῦρα σου!

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω! ἀποσχέθηκε ἡ μικρὴ μ' ὅλη της τὴν εἰλικρίνεια.

***

Ἀπ' τὸν κῆπο ἀκουγόνταν τὰ γέλια κι' οἱ εὔθυμες φωνὲς τῶν μαθητριῶν ποὺ, ὅστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας φυλακὴ μέσα στὴν τάξη, ἔπαιζαν τώρα μ' ὅλη τους τὴν καρδιά.

Ὁ χειμῶνας εἶχε ξηράνει τὸν κῆπο κι' ἔτσι οἱ μαθήτριες ἤταν ὁλότελα ἐλεύθερες νὰ τρέχουν ὅπου ἤθελαν.

Ἡ Ζίνα, καθὼς μπῆκε, στὴν ἀρχὴ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ κορίτσια ποὺ ἔτρεχαν πάνω στὰ λείφανα τῆς χλόης.

Λιγάκι παράμερα στεκόταν τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο, ποὺ εἶχε κάμει ἐντύπωση τῆς Ζίνας. Δὲ λάβαινε μέρος στὰ παιχνίδια, μόνο κοίταζε μὲ κάποια μελαγχολία.

Σὰ νάχαν τὴν ἴδια σκέψη κι' οἱ δυό, ἡ Ζίνα κι' ἡ ξένη πλησίασαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

—Πῶς λέγεσθε δεσποινίς; Θέλω πολὺ νὰ σᾶς γνωρίζω, εἶπε ἡ μικρὴ Ἀσιανή.

Ἡ φωνή της ἀντηχοῦσε σὰν ἀπὸ μακρυά, ἁπαλὴ καὶ βαθειά. Τὰ ρῶ κοιλοῦσαν στὴ γλῶσσα της καὶ μόλις τὰ πρόφερε.

—Λέγομαι Ζίνα νεὲ Φιρστάτ, ἀπάντησε ἡ μικρὴ Βασίλισσα. Σεὶς;

—Ἐγὼ Θαμαό... Παράξενο ὄνομα, ἔ; Κι' ἕνα χαμόγελο χώρισε τὰ λεπτὰ χείλη της καὶ φώτισε ὅλο τὸ πρόσωπό της.

—Δὲν εἶναι καὶ συνηθισμένο, εἶπε ἡ Ζίνα.

—Ἄ, στὴν πατρίδα μου εἶναι πολὺ κοινό. Γεννήθηκα στὴ Βομβάη, στὶς Ἰνδίες.

—Τόσο μακρυά;

—Ναί, πολὺ μακρυά.

Κι' ἡ μικρὴ Ἀσιανὴ φαινόταν σὰ νάχε μπρὸς στὰ μάτια της τὴ μακρονὴ της πατρίδα, τὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις της, τοὺς ναοὺς μὲ τὶς πέτρες εἰς σκαλισμένες σὰ δαντέλλες, τὰ ποτάμια ποὺ τὰ χρόσωνε ὁ ἥλιος.

Γιὰ νὰ τὴ βγάλῃ ἀπ' τ' ὀνειροπόλημά της, ἡ Ζίνα τὴ ρώτησε:

—Εἶναι καιρὸς ποὺ ἔχετ' ἔρθει στὴ Γαλλία;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Φαίνεται ἀπ' τὸ παράθυρο: τ' ὀκνὸ
τ' ἄλογο μασουλίζει τὸ σανὸ·
σαλεύοῦν τὰ θυρόφυλλα· ἡ καπνιὰ
κλωθογυρνᾷ ὥρες-ὥρες στὴ γωνιά,
μὰ ὁ λύχνος ἴσια, ἀσάλευτη, πιστὰ
τὴν καπνισμένη φλόγα του βαστᾷ.

Μιὰ γριούλα, μιὰ θλιμμένη κεφαλή,
σαλεύει τὸ σαγόνι της: μιλεῖ.
Καὶ μέσ' στὰ δάχτυλά της τὰ λιγνὰ
ὁ κλώστης ὁ ἀλαφρὸς στριφογυρνᾷ.
Ἀπόξω, χτυπητή, σὰ νὰ πονῇ,
ξεσπάει τῆς ἄγριας πάππιας ἡ φωνή.

—Νύχτες μακαρισμένες, ζηλευτές,
ποὺ δὲ θὰ μᾶς κοιμίσετε ποτές,
ν' ἀκοῦμε, ποὺ —χαϊδεύοντας τ' αὐτιά,—
παραμιλοῦν τὰ ξύλα στὴ φωτιά,
καὶ μέσ' στῆς ἀγριελίσσας τὰ κλωνιὰ
ποὺ χαμηλοσφυρίζει ἡ πηγωνιά!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ(ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

— Ξημέρωσε;

Κι' ὁ Γιῶργος πετάγεται ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Στὴν κάμαρα μπαίνει ἕνα φῶς ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ κάνει λευκὸ τὸν ἕνα τοῖχο, ἐνῷ οἱ ἄλλοι μένουν ἀκόμη σκοτεινοί. Ἡ πρωϊνὴ φοχρα ποὺ μπαίνει ἀπ' τὸ φεγγίτη εἶν' ἀκόμη δυσατή. Εἶναι νωρίς. Μὰ ὁ Γιῶργος δὲν εἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναποιμηθῇ, τὸν πειρασμὸ νὰ ξαναλείσῃ τὰ μάτια. Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶναι κιόλας ὄρθιος καὶ ντυμένος.

Ὁ Γιῶργος ἔχει σήμερα ἐξετάσεις!

Στὸ σπίτι εἶναι ἀπόμη ἡ ἡσυχία τοῦ ὕπνου. Περπατεῖ ἀθόροβα κι' ἑτοιμάζεται βιαστικά. Κάθεται στὸ τραπεζὶ καὶ πιάνει τὸν Ξενοφῶντα. Ριχνει μιὰ ματιά. Ψάχνει στὸ μυαλό του, νὰ συγκεντρώσῃ τὶς γνώσεις του, ν' ἀνακαλύψῃ ὅλες τὶς ἀπορίες του, ποὺ ἴσως ἔχουν λησμονηθῇ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς μνήμης του, νὰ τὶς λύσῃ τώρα-δά, ὅλες μαζί. Ἔχει ξεχάσει,—τόχε ἔγνοια ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ, μόλις ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ—τὴ γενικὴ τῆς Ἀττικῆς κλίσεως. Ἀνοίγει τὴ Γραμματική: τὸ λεώς, τοῦ λεώ..» Ἑτοιμάζει τὸν κοντολόφορο, τὴν πέννα,—μιὰ κοινούργια φίλη κεννούλα,—τὸ τετράδιο χαρτο.

Δὲ διαβάζει ἄλλο. Μόνο μιὰ ματιὰ ἔρριξε. Ὁ πατέρας ἔλεγε ὅτι πρέπει τὴν ὥρα τῶν ἐξετάσεων νἄχῃ «διαύγεια». Ὅλα εἶν' ἕτοιμα. Μόνο ἡ ὥρα εἶν' ἀκόμη ἐφτὰ παρὰ τόσο. Οἱ ἐξετάσεις ἀρχίζουν στὶς ὀχτώ. Ἀκόμη δὲ θἄχει πάει κανείς.

Ἡ μητέρα ἔχει σηκωθῇ. Ἡ κίνηση ἔχει ξυπνήσει στὸ σπίτι.

—Γιῶργο, τὸ γάλα σου.

Ἀλήθεια, εἶχε ξεχάσει ὅτι πρέπει νὰ πιῇ τὸ γάλα του. Περνάει στὴν τραπεζαρία. Ὡς ποὺ νὰ τὸ πιῇ, ἡ ὥρα θὰ γίνῃ ἑρτάμισυ, θὰ μπορεῖ νὰ ξεκινήσῃ. Τρώει βιαστικὰ κι' ἀνόρεξα. Ἀφίνει ὅλο σχεδὸν τὸ φωμί του. Ἡ μητέρα φωνάζει:

—Φάε μὲ τὴν ἡσυχία σου. Νωρὶς εἶν' ἀκόμη. Θὰ πεινάσεις τὴν ὥρα τῶν ἐξετάσεων καὶ, ξέρεις, νηστικὸ ἀρχοῦδι...

—Μὰ δὲν μπορῶ, δὲν πεινῶ.

Οἱ μητέρες νομίζουν ὅτι ὅλο στὸ φαΐ ἔχουμε τὸ νοῦ μας. Ὅταν σκέφτεται κανεὶς ὅτι σὲ λίγην ὥρα κρίνεται ἡ τύχη του, πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ συλλογιστῇ τὸ γάλα; Σὲ λίγην ὥρα, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Γυμνασίου, θὰ γίνουν τὰ μεγάλα γεγονότα. Ἐκεῖ θὰ φανῇ ἂν θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα ὅλοι οἱ κόποι του καλοκαιριοῦ,—φέτος ὁ καϊμένος ὁ Γιῶργος δὲν κατάλαβε καλοκαίρι,—ἢ θὰ βγοῦν ὅλα μάταια. Τόσα διαβάσματα, τόσος Ξενοφῶν, τόσα κλάσματα, τόση Γραμματική... Ὅλ'

αὐτὰ πρέπει νἆναι συγκεντρωμένα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸ κεφάλι του. Στὴ σκέψη αὐτή, τὸ Γιῶργο τὸν πιάνει κάτι σὰν ἔλεγχος: Ὅλ' αὐτὰ πρέπει νἆναι μαζεμμένα, ταχτοποιημένα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸ κεφάλι του. Ὅλα! Δὲν μένει παρὰ μιὰ: ὥρας προθεσμία! Ὁ Γιῶργος νομίζει ὅτι τὸ κεφάλι του γυρίζει. Πολεμᾷ, σὰν ἀπελπισμένος, νὰ κάνει ἕνα πείραμα:

—Πῶς διαιρεῖται μικτὸς διὰ κλάσματος; ρωτᾷ τὸν ἑαυτό του.

Καί—ποιὸς θὰ τὸ πίστευε!—ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ μυαλό του δὲν ἔχει τὴν ἀπάντηση πρόχειρη. Προσπαθεῖ, ἐπικαλεῖται τὴ μνήμη του.. Τίποτε! Ἀλοίμονο.. Τἄχει ξεχάσει. Ἂν ἔτσι τἄχει ξεχάσει ὅλα; Ἂν καὶ στὰ Ἑλληνικὰ ἔχει πάει τὰ ἴδια;

—Πῶς κάνει ὁ ἀόριστος τοῦ ὀνόματος; ρωτᾷ πάλι τὸν ἑαυτό του.

Καί, ἀνέλπιστα, πάλι τὸ μυαλό του διστάζει, πάλι ἡ μνήμη του ἀπιντεῖ. Ὁ Γιῶργος τἄχει χάσει. Ἔρχεται κιόλας χλωμός. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θαρρεῖ πὼς ὅλα τοῦφεραν. Δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ. Νομίζει πὼς ὅλες οἱ γνώσεις του τοῦ φεύγουν, σμήνη ὁλόκληρα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κάμῃ τίποτε. Ἔχει τόση ἀπελπισία ποὺ τοῦρχονται δάκρυα. Ἄχ, Θεέ μου, δὲ μποροῦσε νἄχε λίγες ὧρες προθεσμία,' νἆταν αὔριο; Σήμερα ὡρισμένως θ' ἀποτύχῃ. Καὶ τότε;

Κείνη τὴ στιγμὴ περνᾷ ὁ πατέρας.

—Τί' ν' αὐτά; Σὺ 'σαι σὰν τὸ κερί. Ἔτσι θὰ πᾷς στὶς ἐξετάσεις; Καλὰ εἶσαι;

Ὁ Γιῶργος εἶπε συντριμμένος:

—Πατέρα μου, τὰ ξέχασα ὅλα, ὅλα! Θ' ἀπορριφθῶ!

Ὁ πατέρας δάζει τὰ γέλια. Κάτι γέλια τόσο εἰλικρινῆ, ποὺ στὸ τέλος κι' ὁ Γιῶργος ἐνθαρρύνεται. Ζητᾷ ἕνα λόγο παρηγορητικό.

—Ἔννοια σου, παιδί μου, καὶ δὲν τὰ ξεχνᾶς ἐκεῖνα ποὺ ἔμαθες. Μένε ἥσυχος. Πήγαινε στὸ καλό, μὴν τύχῃ κι' ἀγχήσῃς. Καλὴ ἐπιτυχία.

Ἡ μητέρα τρέχει. Θέλει κι' αὐτὴ νὰ πῇ κάτι ἐνθαρρυντικό.

—Μά, παιδάκι μου, γιὰ τὶς ἐξετάσεις κάνεις ἔτσι; Σὰ νὰ πηγαίνῃς γιὰ ἐγχείρηση! Ἂν πετύχῃς καλά, ἂν δὲν πετύχῃς, πάλι καλά! Τὴν ὑγειά σου νἔχῃς!

Παίρνει θάρρος, τὸ γρῶμα ξανάρχεται στὰ μάγουλά του. Κοιτάζει τὸ ρολόϊ: Ὀχτὼ παρὰ εἴκοσι. Ἄ, ἄργησε κιόλας!

Ἁρπάζει ὅλα τὰ χρειώδη π ὄχε ἑτοιμάσει, φορεῖ τὸ καπέλλο τ ιο καὶ ξεκινᾷ, χωρὶς νὰ θυμηθῇ νὰ βρῇ στὰ «νώμαλα» τὸν ἀόριστο τοῦ ὠνοῦμαι, ποὺ εἶχε ξεχάσει.

—Καλὴ ἐπιτυχία!

Ἡ μητέρα τὸν φιλεῖ τροφερὰ καὶ τὸν ξεβγάζει. Αὐτὸ τί φιλὶ εἶναι σὰ νὰ τοῦ ἔχουσε θάρρος μέσα στὴν φυχή! Φεύγει. Στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, μὲ τίς ἀκακίες, νὰ τὸ.

*

Τὸ Γυμνάσιο. Εἶναι κάτι ξένο καὶ φοβερὸ γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ περιμένουν αὐτὴ τὴν ὥρα στὴν αὐλή, νὰ δώσουν εἰσιτήριους. Πόσα ἀπ' αὐτὰ θὰ πετύχουν καὶ θὰ τὸ γνωρίσουν ὕστερα σὰ σπίτι τους, πόσα θ' ἀπορριφθοῦν καὶ θὰ μείνει πάλι γι' αὐτὰ ξένο καὶ φοβερὸ αὐτὸ τὸ κτίριο μὲ τὴ μεγάλη ξώπορτα, τοὺς παλιοὺς τοίχους καὶ τὰ σκοθρωπὰ παράθυρα!

Δὲν εἶναι ὁ βόμβος τῶν συνομιλιῶν ποὺ κυριαρχεῖ στὰ διαλείμματα. Ἐδῶ ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι ἀνήσυχα, τὰ βλέμματα ρωτιοῦνται μεταξύ τους, οἱ συνομιλίες ὅλες σοβαρές. Μερικοὶ εἶναι πολὺ ἀνήσυχοι. Ἔχουν χάσει ὁλότελα τὸ ἠθικό τους. Μερικοὶ ἄλλοι δὲν δίδουν πεντάρα. Ἕνας ἄντρας ἴσαμε κεῖ-πάνω, ὁ Θάνος, ἀκούγεται μὲ τὴ δυνατή του φωνή:

—Ἂν μπῶ, καλὰ τὴν ἔχω. Ἂν δὲ μπῶ, δὲ θὰ κρεμάσω μαύρη σημαία! Ἂς εἶν' καλὰ τὸ ματαζί!

Ὁ Γεώργος τὸν κοιτάζει μ' ἐνδιαφέρο Τί καλὰ ποὺ τὴν ἔχει αὐτός. Ὁ πατέρας του εἶναι μεγαλέμπορος· οὔτε θὰ δώσῃ πεντάρα, ἂν ὁ γιός του ἀπορριφθῇ. Θὰ τὸν κρατήσῃ στὸ γραφεῖο του. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ τὸ προτιμᾷ ἔτσι, χάριν τῆς περιουσίας του. Μὰ ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου σκέπτεται ἀλλοιῶς. Ἔχει τόσον πόθο νὰ πετυχαίνῃ, χαίρεται τόσο πολὺ ὅταν τοῦ δείχνει καλοὺς βαθμούς! Κι' ἡ μητέρα τόχει κρυφὸ καμάρι. Ἂν ἀπορριφθῇ, ὁ πατέρας θὰ λυπηθῇ τόσο ποὺ θὰ χύσῃ δάκρυα. Ἡ μητέρα θὰ πικραθῇ, μὰ δὲ θὰ τὸ δείξῃ. Καὶ τί πόνος γιὰ τὸ Γιῶργο, νὰ μαντεύῃ τὴ λύπη της, ποὺ θὰ προσπαθῇ νὰ τοῦ τὴν κρύβῃ.

Ξαφνικὰ ἕνας φλογερὸς πόθος τὸν κυριεύει, νὰ πετύχῃ στὶς ἐξετάσεις μὲ κάθε θυσία. Πρέπει νὰ πετύχῃ, νὰ κάμῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ πετύχῃ. Ναί, ἀλλὰ τώρα μιὰ εἶν' ἀργά. Ὅ,τι ξέρει, ξέρει... Κι' ἂν εἶναι ν' ἀπορριφθῇ, δὲ γίνεται τίποτα πιὰ τώρα.

Βέβαια δὲν πιστεύει σοβαρὰ πὼς θ' ἀπορριφθῇ. Σκέπτεται κι' αὐτό: Ἂν κινδυνεύει αὐτός, ποὺ ἔχει, σημειώστε, ἐννέα στὸ χαρτί του, πόσο θὰ κινδυνεύουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ ἔχουν λιγότερο; Καὶ ὅμως καμμιὰ φορὰ—ποιὸς ἐγγυᾶται; Ἄ, ἂν πάθῃ τέτοια σοφορά, κάτι θὰ τοῦρθῃ ἀπ' τὴ λύπη του. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ πρόκειται...

Χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Χτυπᾷ μὲ δυνατούς, γρήγορους, παρατεταμένους ἤχους.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Μ. Δ. Σ.

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΕΞ

Τελοσπάντων. ὁ Τοτὸς μπόρεσε νὰ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Ἡ Ρηνούλα τὸ ἴδιο. Κι' ἀφοῦ ἀπόφαγαν, πῆγαν στὸ λαχανόκηπο γιὰ νὰ ποτίσουν.

Τὰ ποτιστήρια ἤταν τόσο βαριά, ποὺ τὰ παιδιὰ ἀναγκαζόνταν νὰ τὰ σέρνουν. Κι' ὁ Τοτός, ποὺ γρήγορα πάλι κουράστηκε μ' αὐτὸ τὸ «δύσκολο» παιχνίδι, ἐπρότεινε στὴ Ρηνούλα νὰ χτίσουν ἕνα κάστρο μὲ λάσπη.

—Ἐσένα, βλέπω, δὲν σ' ἀρέσουν παρὰ τὰ ἥσυχα παιχνίδια, τοῦ ἀποκρίθηκε κείνη. Ἂν μᾶς ἔβλεπε κανένας ἀπὸ μακριά, θἄλεγε πὼς ἐγὼ εἶμαι ἀγόρι καὶ σὺ κορίτσι.

Καὶ μιλῶντας ἔτσι, ἡ Ρηνούλα κυνηγοῦσε ὁλοένα μιὰ πεταλούδα.

Ὁ Τοτὸς θέλησε τότε νἀρχίσῃ τὸ κάστρο μονάχος του. Μὰ κεῖ ποὺ ἀνακάτευε τὰ χώματα, γιὰ νὰ κάνῃ λάσπη, ἔπιασε κατὰ λάθος κάτι τσουκνίδες.

Ξέρετε πὼς τσιμποῦν καὶ τσούζουν οἱ τσουκνίδες. Καὶ σᾶς θὰ σᾶς ἔκαναν κάποτε νὰ κλάψετε. Μὰ ὄχι σὰν τὸν Τοτό. Αὐτὸς πιὰ τὸ παράκανε. Ἔβγαλε κάτι φωνές, μὰ κάτι φωνάρες!...

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

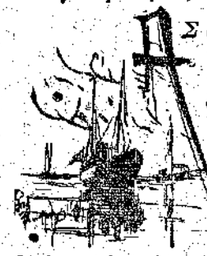

Σ δοξάσουμε πρῶτα-πρῶτα τὸ Θεὸ ποὺ ἡ μεγάλη γιορτὴ μᾶς βρίσκει καὶ φέτο ζωντανοὺς καὶ γερούς. Ἐ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο!.. Στοὺς καιρούς μάς, ἡ ὑγεία κατάντησε πρόβλημα κι' ἡ ζωὴ θαῦμα. Πόλεμοι, ἐπιδρομές, μετανασταύσεις, βίαια ξερριζώματα, ἐπιδημίες, στερήσεις, βάσανα, ἀθλιότητες, δυστυχίες. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν ἐχάθηκαν τὰ τελευταῖα αὐτὰ φριχτὰ χρόνια, ποὺ θὰ ζοῦσαν ἂν δὲν τρελλαινόταν σὲ τέτοιο βαθμὸ ἡ «πολιτισμένη» Ἀνθρωπότης! Καὶ πόσοι ἀρρώστησαν βαριά, πληγώθηκαν, σακατεύθηκαν, δυστύχησαν, ποὺ θᾶταν γεροὶ κι' εὐτυχισμένοι ἂν δὲν ἐρχόταν ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀνεμοζάλη, ἡ ἀναστάτωση τοῦ κόσμου! Ἑκατομμύρια ὁλάκαιρα. Πάλι καλὰ λοιπὸν ποὺ ζοῦμε μεῖς καὶ ξανακάνουμε Πάσχα στὴν πολυβασανισμένη αὐτὴ γῆ! Ἂς λέμε δόξα σοι ὁ Θεὸς—καὶ μὴ χειρότερα.

Δὲν μποροῦμε φυσικὰ νὰ ἰποῦμε καὶ πῶς τὸ Πάσχα ποὺ ξημερώνει εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μας. Πολλὴ δυστυχία μᾶς περικυκλώνει ἀκόμα, πολλοὶ ἀδελφοί μας στεροῦνται, πεινοῦν καὶ πονοῦν. Καὶ τὸ μέλλον εἶναι ἀβέβαιο ἀκόμα καὶ γεμάτο κινδύνους... Ἂς ἐλπίσουμε ὅμως πῶς θἀνατείλουν χρήγορα καλύτερες ἡμέρες. Ἂς παρακαλέσουμε τὸ Χριστὸ ποὺ ἀναστήθηκε, νἀναστήσῃ καὶ μᾶς ἀπὸ τὸν τάφο τῆς θλιμμένης ζωῆς καὶ τῆς ἀγωνίας. Κι' ἐπιτέλους, μὲ τὴν ἐλπίδα, ἂς ξεχάσουμε ὅλα τὰ δεινά, γιὰ μιὰ ἔστω ἡμέρα, κι' ἂς γιορτάσουμε χαρούμενοι τὴ μεγάλη γιορτή, ἂς τὴ γιορτάσουμε ὅπως ἄλλοτε, στὰ χρόνια τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐτυχίας.

Εἶναι ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶναι τὸ Πάσχα τὸ σωτήριο καὶ τὸ χαρμόσυνο, πιὸ χαρμόσυνο ἀπὸ κάθε ἄλλη μας γιορτή. Οἱ Δυτικοὶ ἔχουν τὰ Χριστούγεννα. Ἐμεῖς οἱ Ἀνατολῖτες τὸ Πάσχα. Κατ' οὐσία βέβαια κι' οἱ δυὸ γιορτὲς εἶναι τὸ ἴδιο μεγάλες. Στὴν πρώτη γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἦλθε στὸν κόσμο σὰν ἄνθρωπος, νὰ τὸν φωτίσῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Στὴ δεύτερη ἀναστήθηκε σὰ Θεὸς καὶ γύρισε στὸν οὐρανὸ ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας. Ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ πεθάνῃ γιὰ νἀναστηθῇ. Οἱ δυὸ γιορτὲς δὲν ἔχουν διαφορὰ στὴ σημασία. Τὸ Πάσχα ὅμως 'ς ἐμᾶς γιορτάζεται μεγαλοπρεπέστερα καὶ θεωρεῖται ἡ πρώτη γιορτή, γιατὶ ζοῦμε στὴν Ἀνατολή, στὴν Ἑλλάδα, στὴ χώρα τῆς ἄνοιξης, τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἡλίου. Εἶναι γιορτὴ ἀνοιξιάτικη, γιορτὴ τοῦ ξέφωτου, ποὺ τόσο μᾶς ἀρέσει. Τὰ Χριστούγεννα εἶναι γιορτὴ τοῦ χιονισμένου χειμῶνα, τοῦ κλειστοῦ καὶ ζεστοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ἀναμμένου τζακιοῦ, τῆς ἑστίας. Γι' αὐτὸ ἀρέσει περισσότερο στοὺς Εὐρωπαίους. Τὸ κλῖμα ρυθμίζει παντοῦ τὴ ζωή, κι' αὐτὸ κάνει τὰ ἔθιμα. Ὅσο πιὸ ψυχρή, πιὸ βορεινὴ ἡ χώρα, τόσο πιὸ ἐπίσημα καὶ πιὸ ποιητικὰ τὰ Χριστούγεννά της στὸ σπίτι. Κι' ὅσο πιὸ ζεστή, πιὸ ἡλιοφώτιστη, τόσο πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ ζωηρὸ τὸ Πάσχα της στὸ ὕπαιθρο.

Κι' ἡ Ἐκκλησία, βλέπετε, συμμορφώνεται. Τὴν Ἀνάσταση τὴν κάνει ἔξω, στὸ προαύλιο, στὸ μικρὸ πλάτωμα ἢ στὴ μεγάλη πλατεῖα, κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο οὐρανὸ τῆς ἀστροφώτισης νύχτας ἢ τῆς ἡλιοπλημμύριστης ἡμέρας. Γιατὶ κι' ἡμέρα γίνεται σὲ κάποια μέρη ἡ Ἀνάσταση. Στὴν πατρίδα μου, θυμοῦμαι, σὰν ἤμουν μικρός, ἡ Ἀνάσταση γινόταν στὸ πλάτωμα τῆς ἐκκλησιᾶς, τὸ πρωὶ τοῦ Πάσχα, πρὶν ἀπὸ τὴ λειτουργία. Ἀ, μὲ τὶ καρδιοχτύπι χαρᾶς ἄναβα τὸ κεράκι μου ἀπὸ τὴ λαμπάδα τοῦ παπᾶ μας, μὲ τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο, τὸ συμβολικὸ «δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός..» κι' ἔβγαινα ἔξω νἀκούσω τὸ «Ὀψὲ δὲ Σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ» καὶ τὸ θριαμβευτικὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»!.. Δὲ θὰ ξεχάσω ὁλοῖς ποτὲ τὴν Ἀνάσταση ποὺ ἔκαμα μιὰ φορὰ 'ς ἕνα ἐξοχικὸ ἐξωκκλησάκι. Κι' αὐτὴ πρωὶ μὲ τὸν ἥλιο. Μὰ ὄχι σὲ κανένα μικρὸ πλάτωμα, τριγυρισμένο ἀπὸ σπίτια· παρὰ στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, ἀπ' ὅπου φαινόταν ὅλη ἡ ἐξοχὴ καταπρά σινη, ὁλόφωτη, ἀνοιξιάτικη, γιορτινή, κίνοντας κι' αὐτὴ Ἀνάσταση μαζί μας..

Καὶ τὸ ἔθιμο τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθεῖ τὸ ἔθιμο τῆς Οἰκογένειας. Τὸ ἀληθινό, τὸ γνήσιο πασχαλινὸ τραπέζι στρώνεται ἔξω,—ἢ καλύτερα στήνεται ἀστρωτο: Ἐν' ἀρνὶ ψένεται ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ χωραφιοῦ. Ἕνας-ἕνας οἱ σπιτικοὶ γυρίζουν ἀπὸ λίγο τὴ σούβλα. Τί χαριτωμένα καυγαδάκια μὲ τὰ παιδιά, ποιὸ νὰ πρωτογυρίσῃ!... Ἡ κνίσσα ποὺ μεθᾷ τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεβαίνει στὸ γαλανὸ ἀέρα, ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ τῶν θυσιῶν, νὰ εὐφράνῃ καὶ τοὺς Θεούς. Τέλος τὸ ἀρνὶ εἶν' ἕτοιμο καὶ μοιράζεται στοὺς ἀνυπόμονους πεινασμένους. Μιὰ πράσινη σαλάτα, ἕνα κάτασπρο τυρὶ κι' αὐγὰ βαμμένα στὴ χαρὰ συμπληρώνουν τὸ ὑπαίθριο γεῦμα. Χρυσὸ κρασὶ τὸ βρέχει ἀπὸ τὴν «ἄμπελο τοῦ Κυρίου»... Τὸ χαιρετᾷ ἕνας πυροβολισμὸς εἰρηνικός, ποὺ τόσο φαιδρὰ τὸν ἀντηλαλεῖ ἡ ἐξοχή, ὅσο πένθιμα καὶ φριχτὰ ἀντιβουΐζει τοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ πολέμου. Κι' ἔπειτα τραγούδια καὶ χοροί..

Αὐτὸ εἶναι τὸ Πάσχα, τὸ Ἑλληνικὸ Πάσχα, ἡ Λαμπρή, ἡ πιὸ μεγάλη γιορτὴ τοῦ χρόνου, τὸ πιὸ χαρούμενο πανηγύρι τῆς ἄνοιξης καὶ τοῦ ξέφωτου. Ὁ «πολιτισμὸς» τὸ ἀλλοίωσε λίγο. Τὸ περιόρισε στὶς πόλεις, τὸ ἔκλεισε στὰ σπίτια, τὸ τυλάκισε στὶς τραπεζαρίες. Ξεφεύγει ὅμως συχνὰ καὶ γυρίζει στὴν ἐξοχή του. Συνήθως καταφεύγει στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ περιβόλι ἢ στὸ γειτονικὸ ἐκότεδο. Ἐκεῖ πολλὲς οἰκογένειες ψήνουν τὸ ἀρνί, τὸ τρῶνε καὶ χορεύουν μὲ τραγούδια... Ἕνα κακὸ μόνο ἔχει αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ Πάσχα μέσα στὴν πόλη: τοὺς πυροβολισμούς. Πυροβολοῦν, σὰ νὰ γιορτάζουν ἀληθινὰ στὴν ἐξοχή, στὸ βουνό, στὸ παλιὸ λημέρι τοῦ ἀρματωλοῦ καὶ τοῦ κλέφτη... Συλλογισθῆτε ὅμως εἰ βαθιὰ ριζωμένο θᾶταν αὐτὸ τὸ ἔθιμο στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τί θαῦμα ἔκαμε ὁ «πολιτισμὸς» ποὺ μπόρεσε, ἂν ὄχι νὰ τὸ ξερριζώσῃ, τουλάχιστο νὰ τὸ περιορίσῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδημαϊκοῦ JULES SANDEAU*].*

I (Συνέχεια)

«—Ναί! ναί! αὔ, ιο! φώναξαν ὅλοι οἱ ἀγριάνθρωποι.

«Ἕνας μάλιστα ἐπρόσθεσε:

«—Καὶ δὲ θέλει ρώτημα πῶς ἐμεῖς ποὺ εἴμαστ' ἐδῶ, θὰ πάρουμε τὸ καλύτερο κομμάτι.

«—Κάτι ξεχάσαμε ὅμως, εἶπε ὁ Πιπιλουλού. Δὲν εἴπαμε πῶς θὰ τὸν μαγειρέψουμε.

«—Ἀ, ὄμι μαγειρέματα! φώναξε ὁ Κουικουίνος. Ψητὸ στὴ σούβλα θὰ τὸν κάνουμε καὶ μάλιστα νὰ μὴν παραφηθῇ. Ἔνοια σας κι' ἐγὼ θὰ ἐπιστατήσω. Νὰ τὸ ξέρετε ὅμως: σὰν κομματάρχης ποὺ εἶμαι, θὰ πάρω τὸ μεγαλύτερο κομμάτι.

«Μουρμούρισαν λίγο σὰν ἄκουσαν αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση μὰ ὁ Κουικουίνος τοὺς εἶπε:

«—Ἔ, τί μουρμουρίζετε; Μήπως καθένας σας δὲ θὰ πάρῃ τὸ κομμάτι του; Καὶ τί κομμάτι; *βασιλικό*!

«Αὐτὸ τὸ ἀστεῖο τοὺς ἔκαμε νὰ γελάσουν δυνατά. Ὕστερα φώναξαν ὅλοι:

«—Ἄδριο τὸ λοιπόν! ἄδριο!»

«Καὶ τὸ συμβούλιο τελείωσε.

«Γιὰ φανταστῆτε τώρα τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, Θωμᾶ τὸν πρῶτο! Τοῦ κόπηκε τὸ σίμα, ἐπάγωσε ὅλο μέσα στὶς φλέβες του. Μὰ φυσικά! μικρὸ τώχατε νἀκούσῃ μὲ τὰ ἴδια του ταῦτιὰ κῶς αὔριο τὸ πρωΐ θὰ τὸν σούβλιζαν σὶν ἀρνί;.. Ἀ, καμιὰ ὄρεξη δὲν εἶχε νὰ παρουσιασθῇ σὲ τέτοιο πανηγύρι!

«Καὶ τώρα τί νὰ κάμῃ; Νὰ γυρίσῃ στὸ παλάτι; Ἀμ' δέ;. Παίρνει λο πὸν τὰ πόδια του στὸν ὦμο καὶ μιὰ καὶ δυὸ τρέχει στὸ γιαλό... Πέντε μῆνες βασιλιάς, ἔφευγε ἀπὸ τὴ Ταμπουλίνα μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια ὅπως εἶχε ἔρθει καὶ μὲ τὴ συνείδηση καθαρή. Τὸ παραμικρὸ δὲ θέλησε νὰ πάρῃ μαζί του. Ἀκόμα καὶ τὸν ποσπουλέντο του μανδύα τὸν ἔβγαλε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν πέταξε στὴν ἀμμουδιά, ἔτσι σὰ νὰ ποῦμε γιὰ νὰ δείξῃ πῶς παραιτήθηκε ἀπὸ βασιλιάς κι' ὁλόγυμνος, τσιτσίδι, σήκωσε τὸ ἕνα του πόδι νὰ μπῇ σὲ μιὰ βάρκα. Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ τὸ πατήσῃ, μιὰ μαύρη χεροῦκλα τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὸν ὦμο!...»

*

Ἐδῶ ὁ Κουκιὰς ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ λίγο, γιατὶ τὸ ἀπροατήριό του ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο... Ἀλλὰ κι' ὁ φόβος αὐτὸς ποὺ μᾶς γεννᾷ μιὰ τρομακτικὴ ἱστορία, εἶν' ἐὐχάριστος καὶ μᾶς τραβᾷ... Μὲ πολλὴ τοῦ λόπη ἔβλεπε ὁ Φυκιώτης πῶς τὰ ζαχαρένια κουλουράκια κινδύνευαν νὰ τοῦ φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ὁ Κουκιὰς ὅμως καμάρωνε γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ Φυκιώτη, σὰ νἄθελε νὰ χαντακώσῃ κι' αὐτόν, καὶ τὶς ἀρκούδες του, καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ παππού του, ἐξακολούθησε ἔτσι:

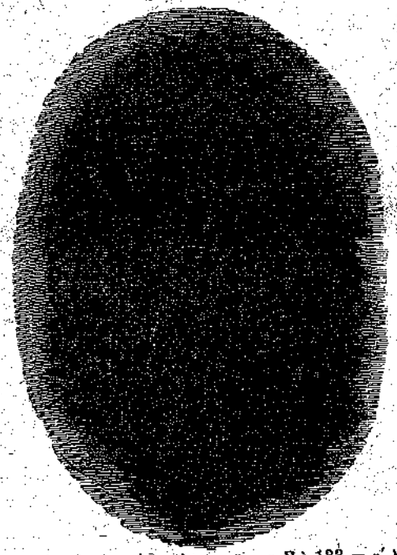

«Μιὰ μαύρη χεροῦκλα τὸν ἁρπαζει...», Σελ.188, στ. α'.)

ΙΑ'

Ὁ λογαριασμός

«Γυρίζει ὁ Θωμᾶς καὶ τί νὰ ἰδῇ! Ἕνα σωρὸ ἀγριανθρώπους καί, μπροστὰ-μπροστά, ἕναν ποὺ ἔμοιαζε σὰ γορίλλας. Ἦταν ὁ Κουικουίνος μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁ καλὸς ἐκεῖνος Πιπιλουλού!

«Πρέπει νὰ ξέρετε, κόριοι, πῶς οἱ ἀγριάνθρωποι ἀκοῦνε τὸ χορτάρι ποὺ φυτρώνει, τὸ μερμήγκι ποὺ περπατεῖ καὶ τὸ στρείδι ποὺ ἀνοιγοκλείνει. Τέτοιο αὐτὶ ἔχουν! Ἀμὴ μάτι; Μποροῦν, μωρὲ μάτια μου, νὰ ἰδοῦν ἀπάνω στὸ φεγγάρι τὴν ἀράχνη νὰ φαίνῃ τὸ πανί της. Μὰ κι' ἡ μύτη τους εἶναι ἄλλο πράμμα. Ποῦ σκύλος! Σὲ παίρνουν μυρωδιὰ οἱ ἀφιλότιμοι ἀπὸ δέκα μίλια. Σὰ νὰ λέμε, ἂν ἦταν οἱ ἀγριανθρωποι ἐδῶ κι' ἡ μητέρα μου στὸ χωριὸ ἔψηνε ἕνα λουκάνικο, θὰ τὸ καταλάβαιναν ἀπὸ τὴν τσίκνα, ποὺ θὰ τοὺς ἔφτανε ἀπὸ κει-κάτω ὥς ἐδῶ-πέρα!

«—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κόριε Μεγαλειότατε! τοῦ κάνει ὁ Κουικουίνος μὲ θυμό, (ἂν καὶ τοῦκανε κι' ἕνα τεμενὰ μ' ὅλο τὸ σέβας.) Ἡ Μεγαλειότη σου ξέρει καλά, πῶς τὸ Σύνταγμα ἀπαγορεύει στὸ βασιλιὰ τῆς Ταμπουλίνας νὰ βγαίνῃ ὄξω ἀπ' τὸ βασίλειό του. Ὅταν σὲ κάναμε βασιλιά μας, ὁρκίσησες νὰ σέβεται τὸ Σύνταγμα. Πῶς τώσα τὸ καταπατεῖς;

«—Ποῦ; ἔκαμε ἡ δόστυχος ὁ Θωμᾶς καὶ κοίταξε τὰ πόδια του σὰ νἄθελε νὰ ἰδῇ τί καταποῦσαν.

«—Ἐδῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Κουικουίνος· ἐδῶ ποῦ σὲ βρήκαμε ἕτοιμο νὰ τὸ σκάσῃς!

«—Παιδιά μου, ἀπολογήθηκε ὁ βασιλιάς, ποὺ τὰ γόνατά του ἄρχισαν νὰ τρέμουν σὰν τὸ καλάμι. Καλά μου παιδιά, ἐγὼ δὲν ἤθελα παρὰ νὰ κάμω ἕνα μικρὸ περίπατο μὲ τὴ βάρκα. Ὅλη μέρα δουλεύω γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ μου. Ἤθελα λοιπὸν τὸ βράδυ νὰ ξανασέτνω δυὸ-τρεῖς ὧρες καὶ νὰ ξεχάσω λιγάκι, μὲ τὸ *εὐώδιον τῆς θαλάσσης*,—(σᾶς εἶπα, ὁ προπάππος μου ἦταν πολὺ γραμματισμένος,)—τὰ βασιλικά μου βάρη καὶ τὶς σκοτοῦρες ποδχω στὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ σᾶς κυβερνῶ.

«—Ἀ, Μεγαλειότατα! ἀποκρίθηκε ὁ κομματάρχης· τὸ Σύνταγμα τὸ ἀπαγορεύει! Μὰ καὶ τὸ Σύνταγμα νἄδιανε τὴν ἄδεια, ἐμεῖς πάλι, ὁ πιστός σου λαός, δὲ θὰ σοῦ τὴ δίναμε. Δὲ βλέπεις, Μεγαλειότατε, τί δροσερὲς ποὺ εἶναι οἱ νύχτες; Κι' ἂν ἄρπαζες κανένα συνάχι, ἂν ἀρρωστοῦσες μέσ' στὴν ὥρα; Γιατὶ αὔριο, πρέπει νὰ ξέρεις, ἔχουμε τελετή,—μιὰ τελετὴ ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ χωρὶς ἐσένα!

«—Μπά; Δὲν τοῦξερα... Καὶ τί τελετὴ εἶναι αὐτή, ἀγαπητέ μου Κουικουίνε;

«—Τὸ ἐθνικὸ συμπόσιο. Θὰ στρωθῇ ἕνα μεγάλο τραπέζι καὶ θὰ καθήσῃ νὰ φάῃ ὅλος σου ὁ λαός.

«—Καὶ φυσικά, ἂν ἔλειπε ἀπὸ τὸ τραπέζι αὐτὸ ὁ ἀγαπητός μας Μεγαλειότατος, ποῦ θὰ βρίσκαμε ὄρεξη γιὰ νὰ φάμε; εἶπε ὁ Πιπιλουλοῦ μὲ τὴ γλυκειά του φωνή.

«—Παιδιά μου, παιδιά μου καλά! ἄχ καὶ νὰ ξέρατε μὲ κόση χαρὰ θἔβλεπα τὸν πιστό μου λαὸ νὰ κάθεται στὸ τραπέζι καὶ νὰ μᾷ μέσα στὴ μέση καὶ νὰ καμαρώνῃ! Κρίμα ὅμως ποὺ δὲ θὰ μπορέσω νἔρθω! Γιατ' εἶμαι ἄρρωστος, ἀγαπητέ μου Κουικουίνο, πολὺ ἄσχημα ἄρρωστος!

«—Ὄχι δά! ἔκαμε ὁ Κουικουίνος· ἡ Μεγαλειότη σου φαίνεται πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της!

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ζ.

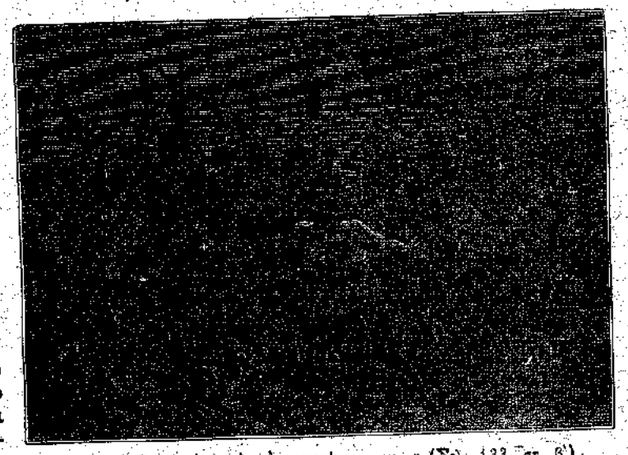

«Ἦταν ὁ Κουικουίνος μὲ τοὺς συντρόφους του...» (Σελ. 133, στ. β')

ΡΗΤΑ

17

Λόγο μιὰ φορὰ σὰν δώσῃς,
Κράτα τον ὅσο μπορεῖς·
Κι' ἂν κρατῶντάς τον ξεμιώσῃς,
Τὴν τιμή σου διατηρεῖς.

CHEF

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ

Εξεδόθη:

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Μὲ τὸ θαυμάσιον οἰκογενειακόν, τερπνὸν καὶ διδακτικὸν μυθιστόρημα τοῦ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαναριωτου)

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Κομψότατον βιβλίον, διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον, ἀπὸ 200 περίπου σελίδας, μὲ ὡραῖον δίχρωμον ἐξώφυλλον καὶ μὲ 24 εἰκόνας τοῦ κ. Α. ΒΩΤΤΗ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 15

Καὶ μὲ τὴν προσθήκην τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 16, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 18,60.

Πᾶσα παραγγελία, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. *Ν. Π. Παπαδόπουλον*, 38 Εὐριπίδου, Ἀθήνας.

208ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1923

Πέρσυ, τὸν Ἀπρίλιο, ἐπροκηρύχθηκε ὁ 201ος Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1922. Οἱ ὡραῖες ὅμως Συλλογὲς ποὺ ἔλαβα γι' αὐτὸν ἦταν τόσο ἄφθονες ὥστε εἶδα πὼς θὰ ἔρθαναν καὶ γιὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1923 κι' ἔτσι δὲν ἐπροκήρυξα γι' αὐτὴ ἄλλον διαγωνισμό. Αὐτὸς τοῦ προκηρυσσόμενου σήμερα, εἶναι γιὰ τὴν Β' τοῦ 1923, ποὺ ἀρχίζει τὴν 1 Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἂν μοῦ σταλοῦν τόσο πολλὲς ὡραῖες Ἀσκήσεις, θὰ χρησιμοποιήσω ἀπ' αὐτὲς καὶ γιὰ τὴν Α' τοῦ 1924.

Οἱ νέοι συνδρομητά, ποὺ δὲν ἤξεραν τὰ συστήματά μας καὶ μοῦ ἔστειλαν συχνὰ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν, - ποὺ φυσικὰ τὶς ἔριχνα στὸ καλάθι, — ἄς ἰδοῦν τώρα τοὺς ὅρους κι' ἄς μοῦ στείλουν σύμφωνα μὲ αὐτούς, ἀπὸ μιὰ ὁλάκαιρη Συλλογή. Μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ τὶς Ἀσκήσεις ἐκεῖνες ποὺ οὐνέθεσαν ἤδη κι' μοῦ ἔστειλαν ἄδικα. Ἢ νὰ κάμουν ἄλλες κα λύτερες, γιατὶ ἔχουν πάλι καιρό. Ὅσο γιὰ τοὺς παλιοὺς συνδρομητάς, ποὺ ξέρουν, εἶμαι βεβαία πὼς ἀπὸ καιρὸ θὰ ἔχουν ἑτοιμη τὴ Συλλογή τους καὶ περίμενον αὐτὴν τὴν προκήρυξη γιὰ νὰ τὴν ἐπεξεργασθοῦν ἀκόμα λίγο, νὰ τὴν καθαρογράψουν κι' νὰ τὴν στείλουν

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἔχουν καιρὸ νὰ κάμουν καὶ μερικὲς νεώτερες Ἀσκήσεις. Πρωτύτερον κατὰ τὰ νέα εἴδη ποὺ ἐγκαινιάσθηκαν ἀπὸ πέρσυ, Ἢ ἄκομα καλύτερα, νὰ ἐφεύρουν κι' ἄλλα νέα εἴδη, δικά τους. Γιατί, ὁμολογουμένως, ἡ ποιότης τῶν Ἀσκήσεών μας βελτιώθηκε σημαντικά. Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ βελτιωθῇ ἀκόμα. Αὐτὸ θὰ κατορθωθῇ, ἂν κάθε Συλλογὴ εἶναι κομψομένη μὲ σκέψη, μὲ προσοχή, μ' ἐπιμέλεια. Ὄχι βιαστικὰ πράγματα, τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἔτσι κι' οἱ σκέψεί τῶν ἐμπέτερων σας θὰ εἶναι πιὸ καλὰ δουλεμένοι, καὶ τὰ ζητούμενα θὰ εἶναι κάπως πιὸ καινούργια, — ὄχι τὰ αἰώνια, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, — κι' ἡ Συλλογή σας θὰ περιέχῃ κι' ἕνα τοὐλάχιστο νέο εἶδος Ἀσκήσεως, πρωτότυπο, (σὰν τὸ Cinéma-Rébus, τὸν «Κινηματογριφον» τοῦ Μαρκαντωνίου ἢ σὰν τὸν «Σιδηρόδρομο» τοῦ Κώστου κτλ.).

Σύμφωνα μὲ τἀνωτέρω, οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι οἱ ἑξῆς:

1.—Εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὁωρεὰν γενικῶς ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1923, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ μιᾶς δραχμῆς οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφιά των, καὶ δύο δραχμῶν οἱ ἀγοραστά.

2.—Κάθε Διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογήν, ποὺ νὰ περιέχῃ δεκαπέντε ὡς εἴκοσι ἐν ὅλῳ Ἀσκήσεις διαφόρων εἰδῶν, κατὰ τὴν ταξιν ποὺ δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὸ φύλλον μας. (Λεξιγριφοι πρῶτα καὶ λοιπὰ ἐμμετρα, κατόπιν Δημώδη Αἰνίγματα, Σχήματα, Κρυπτογραφικά, Μαγικὰ Γράμματα, ἄλλα εἴδη διάφορα, καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες, Φωνηντόλιπα, Ἐλλιπεσύμφωνα, Γρίφοι) Ἀπὸ τὰς εἰκοσι Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, αἱ πέντε, ἂν γνωρίζῃ γαλλικὰ ὁ συνδέσης, εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γαλλικαί, εἴτε πρωτότυποι ἰδικά του, εἴτε ἀντιγραμμένοι ἀπὸ γαλλικὰ περιοδικά (ὄχι ὅμως Ἀναγραμματάρια). Καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην, πρέπει νὰ τὸ δηλώνῃ κάτωθεν τῆς Ἀσκήσεως, ἂν εἶνε δηλαδὴ ἰδικό του, ἢ ἂν ἀντιγράφῃ ἀπὸ γαλλικὸν περιοδικὸν καὶ ποῖον.

3.—Μία Συλλογὴ εἰμπορεῖ νὰ περιέχῃ ὀλίγα ἢ καὶ ἕνα μόνον εἶδος Ἀσκήσεως, (ὅλο Γρίφους ἢ χ· ἢ ὅλο Μαγικὰ Γράμματα, ἢ Λεξιγρίφους, ἢ Αἰνίγματα κτλ.). Προτιμᾶται ὅμως ἡ πλήρης Συλλογή, ἐκείνη ποὺ περιέχει ἀπὸ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν. Ἐπίσης δὲν θἀποκλεισθῇ καμμία Συλλογὴ ἂν περιέχῃ τὰ γνωστὰ μόνον καὶ συνήθη εἴδη Ἀσκήσεων. Θὰ προτιμηθῇ ὅμως καὶ θὰ ἔλθῃ σὲ ἀνώτερη θέση ἡ Συλλογὴ ποὺ θὰ ἔχῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα νέα, πρωτότυπα εἴδη,—ἐννοεῖται ἐπιτυχημένα. (Οἱ συνθέται πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει καὶ τοῦτο: εἴδη μὲ εἰκόνας, ποὺ θὰ ἀποτοῦν ζωγράφον, τσιγγογράφον καὶ ἄξοδο, δὲν εἶναι δεκτά· μόνον μὲ σχήματα ποὺ εἰμποροῦν νὰ γίνωνται τυπογραφικῶς σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται τώρα).

4. — Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι τακτικὰ καὶ καθαρὰ γραμμένη, εἰς τετράδιον μεγάλου χαρτί· ἢ νὰ κάμουν ἄλλες καλύτερες, γιατὶ ἔχουν πάλι καιρό. Ὅσο γιὰ τοὺς παλιοὺς συνδρομητάς, ποὺ ξέρουν, εἶμαι βεβαία πὼς ἀπὸ καιρὸ θὰ ἔχουν ἑτοιμη τὴ Συλλογή τους καὶ περίμενον αὐτὴν τὴν προκήρυξη γιὰ νὰ τὴν ἐπεξεργασθοῦν ἀκόμα λίγο, νὰ τὴν καθαρογράψουν κι' νὰ τὴν στείλουν

Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἔχουν καιρὸ νὰ κάμουν καὶ μερικὲς νεώτερες Ἀσκήσεις. Πρωτύτερον κατὰ τὰ νέα εἴδη ποὺ ἐγκαινιάσθηκαν ἀπὸ πέρσυ, Ἢ ἄκομα καλύτερα, νὰ ἐφεύρουν κι' ἄλλα νέα εἴδη, δικά τους. Γιατί, ὁμολογουμένως, ἡ ποιότης τῶν Ἀσκήσεών μας βελτιώθηκε σημαντικά. Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ βελτιωθῇ ἀκόμα. Αὐτὸ θὰ κατορθωθῇ, ἂν κάθε Συλλογὴ εἶναι κομψομένη μὲ σκέψη, μὲ προσοχή, μ' ἐπιμέλεια. Ὄχι βιαστικὰ πράγματα, τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἔτσι

ρετε πολὺ τὸ γραμματάκι σου, τὸ γεμάτο ἀγάπη.

Τίγρις. καὶ Συντροφία, ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ πάρετε ψευδώνυμα κι' ἄκομη καλύτερα νὰ ἱδρύσετε τὸν σύλλογο «Τσοτσό». Ἂν καὶ τσοτσὸ εἶν' ἕνα ἐντομὸ ποὺ τὸ δάγκωμά του φέρει ὕπνο, ἐλπίζω σεῖς νὰ εἶσθε ἐξυπνοι, ζωηροί, δραστήριοι καὶ νὰ κάμετε πολλά.

Ἀδύνατο, *Δοξασμένε Τσολιά*, νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐδῶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ποιητικῆς καὶ τῆς Στιχουργικῆς. Γιὰ νὰ τὰ μάθῃς, ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ μελετᾷς διάφορα δοκίμια στιχουργήματα, τῶν καλῶν μας ποιητῶν δηλαδὴ τὰ ἔργα, καὶ νὰ δοκιμάζῃς νὰ κάνῃς ὁμοια ἢ παρόμοια.

Τὸ *Γαταφάκι* τοῦ *21* μοῦ γράφει: - «Εἶναι ὁ πρῶτος χρόνος ποὺ ἔγινα συνδρομητής σου καὶ δὲν βρίσκω λέξεις νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴ χαρά μου. Τώρα μόνο ἀναγνωρίζω τὸ μεγάλο λάθος, νὰ μὴν ἔχω γίνει συνδρομητής ἀπὸ καιρό, ποὺ θὰ εἶχα τόσο ὠφεληθῆ ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξερα, βλέπεις...» Ἔ, πάλι καλὰ ποὺ τὸ ἔμαθες τώρα.

Βαδκίος, *Ἥρω τῆς Κιουτάχειας*, στὸ Δημοψήφισμα μπορεῖ κανεὶς νὰ ψηφίση μία φορὰ καὶ τὸ ψευδώνυμό του. Κι' ὁ παπᾶς, λένε, πρῶτα τὰ γένεια του εὐλογάει... «Ποιητικὴ Τέχνη» τοῦ Ὀρατίου, ἔχω ἀκόμη, σὲ δυὸ τόμους πρὸς δ δρ. τὸν ἕνα. Κάνω κάπου-κάπου καὶ Διαγ. μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Τὰ κίτρινα ἐκεῖνα χαρτάκια ποὺ σᾶς μοίρασα μὲ τὸ προηγούμενο φύλλο, σωρηδὸν, βλέπω, γυρίζουν τώρα στὸ Γραφεῖο μου συμπληρωμένα. Φυσικά! Καὶ ποιὸς δὲν θἀγοράσῃ τὴν «Ἀδελφούλα μου»;

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστει ἀν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀκαλανθίς, Χλόη, Αἴας, Ρόβερ, Ἄγγελος Εἰρήνης, Ἰωνικὸς Οὐρανός, Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα, Παλιάτσος, Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων, Πολιγκηπας, Φιλόμουσος, Καβουροπιάστης, Ἠπειροτοπούλα, Σανθὴ Σαμιωτοπούλα, Ψεύτικος Γιάλιο, Χρυσόφεγγη Ἐλπίδα, Ροδοδάφνη, Θαλασσοπούλι, Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ* καὶ *Ζουλοῦ*. — Ἐκτελέσαμε τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἔλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἀγαπήσεις, εἰσφορὰ ἐξοπαδίμματα, γνωμοδοτήσεις κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπὸ τὰ σταλέντα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα διὰ τὴν Β' Τριμηνίαν τοῦ 1923, ἀπορρίπτονται: «Εὐτυχία γονέων» τῆς *Νοσταλγ*. *Σιωνιωτοπούλας*. Καὶ τὸ θέμα καλὸ κι' ἀνάπτυξη. Εἶναι γραμμένο ὅμως βιαστικὰ καὶ μὲ κολλὲς ἀνορθογραφίες. Εὐχαιρῶ ἐγὼ νὰ τὸ καθαρογράψῃ. Γιὰ τὸ Θεό! — «Τί ὡραῖα» τοῦ *Πρόκνου Διαβόλου*. Ἀτελεῖωτοι οἱ στίχοι. — «Συντρίμματα» τοῦ *Αἰσα*. Ρομαντικὸ πολὺ καὶ ἐκτενές. Αὐτὰ μόνο σύντομα εἶναι ἀνεκτά. Ἡ ἔκοχη μας δὲν τὰ σταλνει. — «Ἀλησμόνητη μέρα» τοῦ *Πολίδεσσα*. Ἀκατάστατη γνῶσα, κακογραμμένο. — «Νυκτερινὴ σιλουέττα» τῆς *Ροδοδάφνης*. Ἀσήμαντο. Κι' ὁ τέλος τοῦ ὅλου διόλου ἀταίριαστος. — «Ἰσοφαρίζον ἀνέκδοτον» τοῦ *Μεγαλείου τῆς Παρείδος*. Γλῶσσα σχολαστική. — «Τὸ φύλλο» τῆς *Τιτάνιας*. Τόσο γνωστὸ ποίημα, ποὺ τοῦ ἔχουν γίνει τόσες μεταφράσεις, ἔπρεπε τοὐλάχιστο νὰ ἦχῃ παντοῦ ὁμοιοκαταλήξεις, ἢ νὰ μὴν ἔχῃ δίδυμο, ἀλλὰ οἱ στίχοι νὰ εἶναι πιὸ σφιχτοὶ καὶ ρυθμικοί. — «Δραματικὴ συνάντηση» τῆς *Ἀρειγκόνε*. Ἄτεχνο, ἐνῷ αὐτὸ τὸ θέμα ἤθελε μεγάλη τέχνη. — «Ἀνέκδοτον» τοῦ *Περσιτικοῦ* Ἀσήμαντο. — «Ἡ ζωὴ στὴν πρωτεύουσα» τῆς *Σμυρνοπούλας Αὔρας*. Τί ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ γαλλικὲς οἰκογένειες; εἶναι μετάφραση; — «Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ παπᾶ» τῆς *Καρλόττας*. Παπᾶς καὶ κλέφτης πάει κοντά; Ἀσέβεια! — «Οἱ δυὸ κυνηγοὶ» τοῦ *Καπεσὰν Καρακιπέρη*. Ἡ μετάφραση ὄχι τόσο καλή. — «Μία ἐκδρομή». Βαρέθηκα περιγραφὲς ἐκδρομῶν! — «Ἄμυνα σὲ κίνδυνο» τῆς *Ρίτας*. Καλὸ γιὰ μᾶς ὅμως ἀπατάλληλο· κανεὶς δὲν θὰ τὸ καταλάβαινε πιὸ ἁπλὰ παρακαλῶ. — «Πρῶτοι στίχοι» τοῦ *Νερομουρμορίδματος*. Ἐλαττώματικὰ καὶ τὰ τρία. Ἡ ἰδέα δὲν βγαίνει τόσο καθαρά· Καὶ πολλὰ παραγεμίσματα. Ἀλλὰ γιὰ πρῶτοι στίχοι, πολὺ καλοί. — «Ἀνέκδοτο» τοῦ *Διαβόλακι τῆς Μαζαρίτας*. Ἀσήμαντο. — «Ἀναμνήσεις» τοῦ *Σανσελλόρ*. Ὁ πρόλογος κι' ὁ ἐπίλογος περιττά. Στὴ θέση αὐτῶν, ἔπρεπε νὰ ἦταν μιὰ-δυὸ ἀκόμη εἰκόνες τοῦ σχολείου. — «Ἀνέλπιστη τιμωρία» τῆς *Αὔρας Ἀπριλίου*. Ἡ τιμωρία δυσανάλογη πρὸς τὸ ἔγκλημα. Γιὰ φαντάσου κορίτσια νὰ κλέψουν γλυκὸ ἀπὸ ζαχαροπλαστεῖο! Θέλαν ξύλο, τὸ λιγότερο γιὰ ἀτάν, ἐνοῶ, ἠθικὸ τὸ διήγημα. — «Ἀπὸ τὰ ἀπίδρα» τῆς *Μόνικας*. Γνωστό. — «Μιὰ μητέρα» τοῦ *Ρούτικο Δάκου*. Ἀκόμη πιὸ γνωστό. — «Ὁ,τι αἰσθάνομαι» τῆς *Ἔβας*. Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ τί νὰ γράψω· ἔχει τριφθῆ πολύ. Ἔπειτα δὲν ἔχει στίχο. — «Εἱμαρμένη» τοῦ *Γιοῦ τῆς Νυκτός*. Καὶ ἀκατάλληλο, καὶ κακογραμμένο. — «Ἀποργὴ γάτας» τῆς *Φιλομούσου*. Νὰ τὸ ἐξαγγραφῆς πιὸ ἁπλά, πιὸ ἐρωφερά. Γιατὶ ἐνοῦς τοῦ δωματίου μου; Πῆς «στὴν κάμαρά μου» καὶ τελειώνει.

Ἐγκρίνονται: 59. «Ζωγραφιὰ» τοῦ *Αἴαντος*. — 60. «Τὸ χωριατόπουλο» τοῦ *Χιώτικου Τριανταφυλλοῦ*. — 61. «Ὁ γυρισμὸς τῆς Ὀνειρεμένης Ἑλλάδας». — 62. «Ἀνέκδοτον» τῆς *Νηρηΐδος τῶν Ἀνθέων*. — 63. «Μόνασε ἡ ψυχή μου...» τοῦ *Κύκνου*. — 64. «Ἡ μητέρα» μετάφρασις τοῦ *Πίντε-Φρῆ*.

Δήλωσις. — Ἡ Β' Τριμηνία, ἀρχομένη ἀπὸ σήμερα — ποὺ δὲν ὑπῆρχε ὅμως τόπος γιὰ Σελίδα, — λήγει τὴν 31 Μαΐου. Θὰ ἔχουμε ὅλαδὴ 8 μόνο φυλλάδια, ποὺ εἶναι ζήτημα ἂν θὰ χωρέσουν καὶ τὰ μιὰ τῶν ἐγκριθέντων. *Ὥστε ἄλλα δὲν θὰ ἐγκρίνω* καὶ εἶναι ἀλλοδαὸ ἀλλοῦ περιττὸ νὰ μοῦ στέλνετε, ὅ, τι νὰ σᾶς ἔκανα.

Μερικὰ ποὺ *ἔχω λάβει*, ἀλλὰ δὲν τὰ διάβασα ἀκόμη, ἂν εἶναι καλά, θὰ τὰ περάσω στὴν Γ' Τριμηνία.

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμα καὶ οἱ ἑξῆς:

Γεώργιος Ε. Ταβλᾶς, δρ. 64,60. Ἰούλιος Νίκας, δρ. 10. Ρόβερ, δρ. 25. Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων, δρ. 3. Ἀνώνυμος ὑπὸ στοιχεῖον «Κ», δρ. 10. Ἀτέρμων Πόντος δρ. 5,50. Πονεμένο Χαμόγελο δρ. 10. — Ἐν ὅλῳ 128,10

Προηγούμεναι εἰσφοραὶ 1187,25

Ἐν συνόλῳ δρ. 1315,35

ΕΙΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συγοδεύεται ὅπα σοῦ δικαιώματος δρ. 5· Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἄπα Α, ἀνήκουν εἰς ἄγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: *Μπεφτόδουλος*. ἀ. (*Π*). *Τάμεσις*, ἀ. (*ΚΜ*). *Μικρὴ Βασίλισσα*, κ. (+++). *Δέας*, ἀ. (*ΔΠ*). *Μυρσβόλος* "Ἀγιος. *Ξις*, κ. (;;;). *Μιτωκαυρας*, κ. *Μικρὸς Πωλιάχας*, ἀ. (*ΑΖ*). *Ἀρχιπαλαμπόκρυστης*, ἀ. (*ΒΕ*). *Πάρ τοτιτβέλος*, ἀ. (*ΚΜ*). *Χαλκόχρους Διαβολός*, ἀ. (*ΓΣ*). *Ρέζεντά*, κ. (*Τρά-λα-λά*) *Ἀγνούλα*, κ. (*πολὺ εἰμαι*). *Σανθομαλλούσα*, κ. (*βρέστεμε*). *Βάγκνερ*, ἀ. (*ΚΠ*). *Ἀόρατος*, ἀ. (*Ἀόρ. Συμμ*), *Ἀόρατος*, ἀ. (*Ἀόρ. Συμμ.*). *Ἄγγελος Νίκης*. ἀ. (*Ἀόρ. Συμμ.*) *Δοξασμένος Δοχίας*, ἀ. (*Ἀόρ. Συμμ.*) *Τρολλὸς Ἀθηνᾶος*, ἀ. (*Ἀόρ. Συμμ.*) *Ἀτρόμητος Ναύτης*, ἀ. (*Ἀόρ. Συμμ.*) *Βέρθερος*, ἀ. (*ΤΕ*). *Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων*, κ. (*στοιὰ εἰμαι*). *Ἀπέρμων Πόντος*, ἀ. (*ΝΑ*) *Ἐκηβόλος Ἀπόλλων*, ἀ. (*ΕΚ*.) *Πόλις τῶν Ὀνείρων*, κ. (*ΔΤ*.) *Χαραυγή*, κ. (*ΜΚ*.) *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, κ. (*Π. Κ.*) *Νυχοφύγας*, ἀ. (*ΜΚ*.) *Δυκιακός*, ἀ. (*ΠΡ*.) *Γιγαντομάχος Ἑλλὴν*, ἀ. (*ΘΚ*). *Λαΐλαψ*, ἀ, (;). *Κῶχλον*, ἀ. (*ΕΒ*). *Μεκαλοχοιτὸς Ἱππότης*, ἀ. (*ΓΓ*.) *Πληρωμένος Χρυσαστος*, ἀ. (*ΣΚ*.) *Κάτων*, ἀ. (*Ι*). *Δούναβις*, ἀ. (*ΤΨ*) *Τὰ ἐλλόκαιδο*, ἀ. (...)

Ἀνανεώσεις Ψευδονύμων: *Μικρὸ Διαπλασόπουλο*, ἀ. *Περσεῖς*, κ. *Ναύτης τοῦ Αἰγαίου*, ἀ. *Πονεμένο Χαμόγελο*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ κοῦλ πρεγάφας δρ. 1,50 Διὰ τὰς περιπλέον λέκτα 30 ἢ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν: — *ὁ Ρόβερ μὲ Γάϊον Γρακχ*, *Ἐπαρατεῖ*, *Τοουγέρα*, *Φιλ. Ἀθήνην*, *Δβιορέτεια*, *Ἴον τ. Ἀγρεῦ*, *Μεράνταν*, — *ἡ Ὡραία Κρητικοπούλα μὲ Μικρὸ Χαμόγελο*, *Κίτρ. Μάσκαν*, *Χλόην τ. Ἰλισσοῦ*. — *ἡ Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων μὲ Ἑλλάδας Ἀγκαλιά*, *Ἠλιοέννηση*, *Ἀφ. Γυμνασιάρ.*, *Πανν. Πικρόντα*. — *ὁ Ζαρατούστρας*, *μὲ Καλαμαρ. Λουί*. *Ἄτυχο Προσφυγόπ. Γλυκὺ Παρελθ. Ζουλοῦ*, *Ρόβερ*, *Χάϊνε*. *Ἀτθίδα*, *Μαργαριταρίνια*, *Κλωθώ*, *Μοῦσα*, *Ὠκυπέτη*, *Μέλισσα*, *Σμίλε*, *Δαβύρινθο*, *Ἀλεξανδρινή*, *Ἀρχιεπαναστάτη*, *Βεμβακιά*, *Μπετόβεν*, *Ἀστόχαστη Κόρ*, *Ὀρειτσίων*, *Μέντελσον Νίκεα*. *Χρυσαυγή*, *Βενέδικτο*, *Πηδηχτούλη*, *Βόμβυκα*, *Ρόζα*, *Κουκούπι*, *Τραβίατα*, *Γκόρμπιο*, *Ἀτλαντα*, *Τζέμμα*, *Ποσειδῶνα*, *Ἀγοροκόριτσο*. — *ὁ Γλυκισμὸς μὲ Ἀφροδκρινο*, *Ἐλπιδοπλ. Πορφ. Ἄρη*. — *ὁ Λουκιανὸς μὲ Ἀλησμ. Σμύρν.*, *Τραγ. τ. Ἐνοῦς*, *Νόρμαν*, *Θέκλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀναστασίαν Πλαγ.* (εἶχες δίκιο, τί φοβερὸ δυστύχημα! τὰ πιὸ ἐγκάρδιά μου συλλυπητήρια) *Ἰωάννην Κ. Καρ.* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) *Αὔραν Ἀπριλίου* (καλὴ ἡ εἰκονίσα σου, ἐκφραστικὴ· μόνο ποὺ δὲν εἶναι σχεδιασμένη καθαρά) *Πίντε-Φρῆν* (λύσεις ἔλαβα) *Καλλικάντζαρον* (ὁ κ. Φ. ἔλαβε τὸ γράμμα σου, σ' εὐχαριστεῖ κι' ἴσως γράψῃ γι' αὐτὸ τὸ θέμα) *Φλελ. Ἀθλητὴν* (μπορεῖς νὰ ψηφίσῃς' σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ φροντίζεις') *Περαστικὸν* (ἐξετέλεσα) *Μινοταυρον* (μὲ πολλὴ μου χαρὰ σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ, ποὺ τὸ εἶχε κι' ὁ πατέρας σου ὅταν ἦταν συνδρομητής· πολλὰ χαιρετίσματα στὸν ἀξέχαστό μου φίλο') *Νάρκισσον* (ἀκριβῶ, τώρα θαρρίσω') *Γελασίναν* (περιμένω τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου') *Ἰωάνναν* καὶ *Γεώργιον Χρ. Κοκκ.* (μπράβο! ὡραῖες οἱ κουζίνιτσες σας· καὶ τί δὲν ἔχουν μέσα! λέτε ὅμως νὰ εἶχε τόσα ἡ κουζίνα τῆς φτωχῆς παραμάνας τοῦ Τοτοῦ;..) *Νοσταλγοθεαν*. *Σμυρνιοπούλαν* (ἐγκρίνω σήμερα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου δυὸ ψευδώνυμα· σ' εὐχαριστοῦμε δύο γιὰ ὅσα γράφεις) *Ἀφελῆ Γυμνασιόπαιδα* (σοῦ εἶχε ἐγκριθῆ ἤδη ἄλλο· καὶ τὸν πέρασα στὴ Β' Τριμηνία') *Κατιλίναν* (τὰ ἔλαβα ὅλα κι' εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ τὰ Π. Πνεύματα νὰ μοῦ τὰ γράψῃς χωριστά') *Κων. Γ. Πολίτην*, *Κων. Δ. Σκούραν*, *Λεπτὴν Μαργαριταν* (ὡραῖες οἱ ζωγραφιές σας.) *Μιλτιάδην Χιώτην*, κτλ. κτλ.

Λουκιανόν, *Μέρσαν*, *Ἀτέρμ. Πόντον*, *Νενέλλαν*, *Χείμαρον* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔστειλα μετὰ τὴν *1ην Ἀπριλίου* θἀκαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 207 Διαγωνισμοῦ Ἀδόσων. 41 λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου).

210: Λεξιγρίφος.

Ἀουλούδια βαζεις ἀναλεκτά
Σὲ Κράτος ἑκατὸ πέρα
Καὶ μὲ ὡραῖα ὁπωρικὰ
Γεμίζεις τὴ φρουτιέρα.

Ἔστάλη ἀπὸ τὸ Καρυφύλι τοῦ 21

211. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλη ἀρχαία του Πόντου
Καὶ φιλόσοφου πατρίδα·
Ἂν τὴ μέση μου ἀλλάξῃς
Καὶ λιγ κι τὴν... ἀρίδα,
Γίνεται κοχυλόκρυο
Γιὰ φαΐ ἡ γιατρικό.

Ἔστάλη ὑπὸ τὸ Χεχα

212. Μετασυλλαβισμός.

Κι' ἐγὼ νῆσος ὀτὸ Αἰγαῖο.
Μ' ἂν τὴ πρώτη συλλαβὴ
Τὴν ἀλλαξῃς μὲ μιὰν ἄλλη
Ἀπὸ ἕνα μονο γράμμα,
Ἕνα ποίημα ὡραῖο
Θἀκουσῇ γλυκεια φωνὴ
Νἀπαγγέλλῃ ἢ νὰ ψάλλῃ,
Μὰ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι θάμμα;

Ἔστάλη ἀπὸ τὴς Κυανολεύκου

213. Αἴνιγμα

Σοῦ παρουσιάζομαι συχνά,
Μπροστά σου περιμένω
Καὶ νὰ μὲ λύσῃς σοῦ ζητῶ
Χωρὶς νἄμαι δεμένο

Ἔστάλη ἀπὸ τοῦ Κόμ. Μοντεχρήστου

214. Ταῦ.

† † † † † † † =Γίγας.
* * * † * * * =Βύζ. αὐτοκράτειρ.
* * * † * * * =Λατῖνος ποιητ.
* * * † * * * =Στρατηγ. Καρχ.
* * * † * * * =Θάλασσα
* * * † * * * =Χώρα τῆς Ἑλλ.
* * * † * * * =Ἀρχαία χώρα

Οἱ σταυροὶ καθέτως Ρητῶρ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἰδεώδ. Μακεδόνων

215-216 Λογοπαίγνια

1.—Ποία Ἑλληνικὴ πόλις παίζεται εἰς τὸ θέατρον;

2.—Ποίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου φοβοῦνται οἱ ναυτιλλόμενοι;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουνέλη

217. Κρυπτογραφικόν.

1234567=Πόλις Εὐρωπαϊκή.
2321 =Πρόσωπον τῆς Π. Διαθ.
34212 =Πόλις.
4712 =Μέρος λόγου.
537 =Ὄρος.
65.17 =Πολύτιμον.
7124 =Ὁμηρικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀθρᾶς.

218. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

1. * * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι
2. * * * ζητουμένων λέξεων νὰ
3. * * * τεθοῦν κατὰ σειρὰν ἐξ
4. * * * κάστην τριάδα Ἀστερίσκων. Οὕτω θὰ σχηματισθῇ μία
5. * * * Ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1, Ἀρχαία βασίλισσα τῶν Περσῶν. 2, Λατῖνος ποιητής. 3, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 4, Σημεῖον τῆς στίξεως. 5, ἄγριον ζῶον.

(Νέον εἶδος)

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

219. Ἐλλιποσύμφωνον

ια-ο-αεα-ου-αι-η-ηεα-ου
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου

220. Γρῖφος

3, 6, 10, 8, 9,
20. 15, 7, 6, 4, Οἱ νέοι
8, 17, 5, 1, 2.
Ἐστάλη ὑπὸτοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

221. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une île européenne: 1, Qrand désert; 2, Royaume de l' Burepe; 3, Oiseau de basse-cour; 4, Pays de l' Asie Mineure; 5, Animal sauvage; 6, Volean.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

222. Mixte

prr-ui-ri-n'-eae-p-oue
Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ἀγοροκόριτσο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 49

723. Δευτέρα (δεῦτε! Ρᾶ.) — 724. Πατρὶς (πᾶ, τρίς.) —725. Οὐράλια-Οὐρανία.—726. Σόλων.—727—731. Διὰ τοῦ Λ: *σάλος. ἀλαζών, λωρίς, σταῦλος, βλάχος*' —732. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες θεῶν εἰκόνες εἰσί.—733. *Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου.* (Διὰ τῆς συναρμολογήσεως τῶν συλλαβῶν ὅπως ἔχουν.)

Ι Α Ξ
734. Σ Λ Α
ΠΚΑ
ΣΙΚΑΛΙΣ
Π Ι Ν
Σ Ο Ι
Α Σ Α

735. ΦΟΙΒΗ, ΑΝΘΟΣ (ΦΑνός "Ο-Νος, Ἰθάκη, ΒΟας, ΗΣαῦ.—736. *Μίσει τὸ ταχὺ λαλεῖν* (μ' εἰς ἦτο, τὰ χί, λᾶ, λ' ἦν.) —737-738. 1 *Μεταξὺ* 739(main, ex, es.) 2. *Ρίτα* (ῥίζ, τα) 3 -Courre, cours, cour, cours! court.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' — 523)

Διαγωνισμὸς ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΙΠΠΕΩΣ. Προκηρύσσω διαγων. ἀγράφων. καλλιτεχν. c. p. Συμμετοχὴ δρ. 1 (Στέλνετε τὰς ἐπιστολάς σας ὡς ἑνεύπα.) *Βραβεῖα*: Α' Μεσημβρ. Ἀστὴρ. (Ἰούλ. Βέρν) χρυσοῦ., Β' Σιδηρᾶ Διαθήκη, Γ' Μητρυιά, (Γρ. Ξενοπούλου). Περιμένω ἀπὸ ὅλους καὶ ἀπὸ ὅλας. Κόκκινος Κρῖνος, p. r. Ἀθῆναι.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΓ' — 524)

Καρεῦμπα, Καρκαλέτσε, εἰς τὴν μονομαχίαν σας μὲ θέλετε μαρ τ' ρα; Πρίγκηπας

(ΚΓ' — 525)

Χολέρα, *Μυστηριώδη Βιρῶ-ε*, τὸ μυαλό μου ἀξίζει πάρα-πολύ· κι' ἀπόδειξη: δὲν δεχθήκατε τὸ στοιχημα.

«Σ. Β. Σ. Λ» (*=Συμμορία Βενιζελικῶν Σ-υνδρομητῶν Δ-ιαπλάσεως.*) Εἴσασε μπεμπέδες. Ἀλλα σὰς λέω, ἄλλα κοπανᾶτε, Φταίει ὅμως ὁ ἀρχηγός σας· ὁ *Βεϊνογλου*. —ΖΟΥΛΟΥ, ἔγραψα.
ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' — 526)

ΟΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ» ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

Ποὺ ἀγαπᾶνε πραγματικὰ τὴ «ΔΙΑΠΛΑΣΗ» καὶ θέλουν νὰ βοηθήσουν στο βαρὺ ἔργον της γιὰ μᾶς. Πρέπει νὰ γραφτοῦνε στὸ σύλλογο μας, ποὺναι καλλίτερος, τερπνότερος, προοδευτικώτερος. Περιμένουμε. Δ[σις: (ΚΓ-434.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ, ΠΑΙΔΙΑ!!!
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 527)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «Τί εἶναι φιλία, ἀγάπη, χαρὰ καὶ λύπη;» Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖον εὐχαριστον. Δ[σις ἡ τῆς Κ' — 295. —Διαπλασοπουλα, λάβετε μέρος ὅλα.
ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ' — 528)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Μ. Κ. Γ.»

«ΒΡΟΝΤΗ», ἄφησε τις κοροϊδίες· εἶσαι ὅλο λόγια. Ἀπόδειξις ὅτι δὲν πεταμε μὲ ξένα φτερά: Χρηματικὸν ποσὸν 300 δραχμές. Γιαπωνέζος=Νιαγάσας, Λουδοβίκος=Γεωργιαδης, ΠΑΙΔΙΑ, προσεχῶς τὸ ἀθλητικὸν περιοδικὸν «ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ» τῆς «Μ. Κ. Γ.»
ΓΚΑΒΑΣ, ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

(ΚΓ' — 529)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Ὑπόγειαι μεταβολαί. Οἰκονομικῶν: *Σμυρναῖος Μάρτυς*, Πολέμων: *Ἀκράτητο Γέλιο*. «ΒΡΟΝΤΗ,» «ΚΕΡΑΥΝΕ», σᾶς κηρύττουμε πόλεμον. Ὅροι: ξεσκέπασμα. Ἀμοιβή: κατόσταρικο. Προσεχῶς Διαγωνισμοί. Δ[σις: Νίκον Ἀνδρόνικον, p. r. Ἀθῆναι.
ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΟΛΟΙ. ΟΛΕΣ
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 530)

Εὐχαριστῶ ἀπείρως μέχρι τοῦδε στείλαντας Μ. Μ. εἴτε προτείναντας ἀνταλλαγήν. Τετράδιον ἔστειλα εἰς ὅλους. ΜΑΞ

(ΚΓ' — 530α)

ΟΧΕΙΜΑΡΟΣ ξεχείλισε ὦ; τὴ διάπλαση. Φυλαχθῆτε μὴ παρασυρθῆτε.

(ΚΓ' — 531)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΟΝΤΗ»

ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΛΕΜΕ: Ἰαβέρης=Γκούβελος, Ξανσελῶρ=Ἀερδενές, Ὄνειρον τῆς Κύπρου=Τύμβιος, Ἀλογόμυγα=Βεϊνογλου Ἀετιδεύς=Κριάρης, Περαστικὴ="Ελλη Κριαρη, Περαστικὸς=Νικηφορίδης, Πληγωμένος Λέων=Βῶκος. Τρέμετεεεε!!! Α. Μ. Α. εὐχαριστοῦμεν δι' ὑποστήριξιν. Δ[σις: Α. Κυπριώτην, Μπουμπουλίνας 10 (διὰ Σ. Β.) Ἀθῆναι.
ΜΟΙΧΘΝΑΣ, ΝΙΑΓΑΣΑΣ καὶ Σια

(ΚΓ' — 532)

ΝΕΟΛΛΗΝΙΚ. ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Διαπλασόπουλα μὴν ξεχνᾶτε τὸν διαγωνισμό μας τῆς ΚΓ—237 Περιμένουμε ἀπαντήσεις ἀπ' ὅλους. Δεχόμεθα ἀν προσώπους.

(ΚΓ' — 533)

Καπετὰν Καραπιπέρη, Φιλελευθ. Κερκυραῖε, ἀλληλογραφοῦμε; Ἐὰν ναί, γράψατε: *Φιλελεύθερον Ἀθλητήν*, p. r. Ἀργοστόλιον.

(ΚΓ' — 534)

—ΚΑΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ—

ΑΕΡΦΑΚΙΑ,

Δὲ βλέπετε ὅτι πῆραν πολὺ ἀέρα τὰ κορίτσια; Ἄς ἐνοιθοῦμε νὰ τοὺς δείξουμε τὸ τί ἀξίζουμε μεῖς τἀγόρια.

Κάτου λοιπὸν ἡ ΕΣΜΕ, ἡ ΖΟΥΛΟΥ, ἡ ΡΕΝΑ, ἡ ΡΙΤΑ κι' ἡ παρέα τους.

ΚΑΤΟΥ... ΚΑΤΟΥ... ΚΑΤΟΥ
ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΓ' — 535)

— ΝΕΡΑΚΙ ΚΑΘΑΡΟ —

ΕΣΜΕ, δὲν τὰ κανωμε βρεφοκομεῖα τὰ ζουνάρια μας· θᾶχουμε καθὼς φαίνεται *μανούβρες*. *ΔΙΑΒΟΛΟΠΙΑΤΡΕ*, στεῖλε μας κανὰ γοργοχάμπαρο μέσω Διαπλασεως. ΧΟΛΕΡΑ, ΓΥΨ, ΒΑΡΩΝΕ καὶ τὰ ρέστα, τι νὰ σᾶς κανουμε, μᾶς προλάβατε, δὲν πειράζει. ΠΑΝΟΥΚΛΑ = Χαράλ. Τύμβιος. Οἱ Βλάμηδες
ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΓ' — 536)

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, ΠΛΑΝΟΔΙΕ,
Ἀφίστε τὸν «ἀδόξαστο»
μαζὶ μὲ τὸ ζουνάρι,
νὰ μὴν ἀρχίσουμε καὶ μεῖς
τὸ ἴδιο τὸ τροπάρι.
ΚΑΡΟΥΜΠ. ΚΑΡΚΑΛΕΤΣ.

(ΚΓ' — 537)

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

«ΠΕΡΙΔΡΟΜΕ», Ἐπειδὴ θὰ παραθέσωμε γεῦμα στοὺς Κινέζους, ἀναλαμβάνεις νὰ μαγειρέψῃς τὸ ἑξῆς ἀγαπητό τουσφαγί; «Οὐρὲς ποντικῶν ἀφίνεις σὲ ξυνισμενο πυπηρόνερο δυο μέρες· ἔπειτα ρίχνεις τσαϊ κοπανισμένο, χιντσὰν καὶ πιπέρι (ἀπὸ 100 δράμια) καὶ ἀφοῦ τάνακατώσεις καλα, τὰ βράζεις σὲ ἀρμοζοῦμι».

(ΚΓ' — 538)

Ο Σύλλογος «ΑΣΙΣ» ἐκκαθαρισθεὶς μετονομάζεται πρὸς ἀσφάλειαν «ΑΣΦΔ» καὶ προκηρύσσει Διαγων. Διηγήματος. Θέμα οἱονδήποτε. Βραβεῖα δύο, συμμετοχὴ (Ὀλέπτος. Δ[σις: Κωνστ. Φαναρίτην, Μαυρομιχάλη, 75 Ἀθῆναι.

(ΚΓ' — 538α)

Ταπεινὸ Λουλούδι, σοῦ κηρύττω τὸν πόλεμο· ἡ Ρίτα οὐδέποτε θὰ ἀποχωριστῇ ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως. Προσοχή!!!
Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' — 539)

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ὅσοι νέοι εἶστε ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὶς σκουργιασμένες ἰδέες τῆς ἀπολυταρχίας, γραφτῆτε στὸν σύλλογό μας ποὺ ἔχει ἔμβλημα: Ἰσότητα, Ἐλευθερία, Ἀδελφότητα. Γράφτε: Κ. Προδρομίδην, Μενάνδρου 44 Ἀθῆναι.

(ΚΓ' — 540)

ΡΙΤΑ, σοῦ εὔχομαι Καλὸ Πάσχα.
Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' — 542)

Ἑλλάδας Ἀγκαλιά, Ἀθάνατη Ἑλλάδα, Ἑλλὰς τ. Μέλλοντος, Ἐλπιδόπλ. Πορφύρα, ζητῶ ἀλληλογραφίαν σας. Δ[σις: Σταῦρον Μελισσάκην, Μηχανουργεῖον, Ἀδελφῶν Μπαρμπίτα, Σύρον.
Ρετούλα. μὲ γνωρίζεις.
Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' — 550)

Κι' ἐγὼ μαζί σου, ΖΟΥΛΟΥ. Σύλλογε «Τσετσὲ» φυλάξου ἀπὸ τὸ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

(ΚΓ' — 544)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ

Μὲ μιὰ μόνη σφενδονιὰ
τὴ μάσκα σου 'γὼ ρίχ' ω
Καὶ στὰ Διαπλασοπουλα
τὰ μούτσουνά σου δείχνω.
Κι' ἄδικα, φιλαράκο μου,
θεοὺς ἐπικαλεῖσαι,
Γιατὶ ὅλοι τοὺς βλέπουνε
πὼς ὁ ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ εἶσαι.
ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' — 545)

ΧΟΛΕΡΑ, ΒΑΡΩΝΕ, ΓΥΠΑ, πέσατε ἔξω. Στοιχηματίζω ὅσα-ὅσα.

ΕΣΜΕ, ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, ΠΛΑΝΟΔΙΕ, δέχομαι φιλίαν σας. Μόνον ἔρχεσθε λιγάκι ἀργά: Ἀλλαγὴ ἀδοξάστου Καρούμπα - Καρκαλέτσου συνετελέσθη. ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' — 546)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΑΓΓΕΛΟΥ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν βραβεῖα τρία: (εἰκοσακισχίλιαι λεῦγαι, Ρωβῆρος Καταστητής, Μητρυιά.) Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ ὀθλεπτος. Δ[σις: Γεώρ. Παπασπυρόπουλον (διὰ ΑΕ). Νηλέως 12 Ἀθῆναι.—ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' — 548)

Σμύρνη, ἰδοῦσα ἀγγελ. ΚΓ-176, ἔστειλα τετράδ. Ἐλάβατε; Περιμένω δικό σας.
Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοτοπούλα

(ΚΓ' — 549)

(*Διαπλασσόπουλα Ἄλτ*)

«Η ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Προκηρύσσει τὸν Γ' Πρωτότ. Διαγων.

Πῶς φαντάζεσθε τὴν Ρίταν, ἢ τὴν Βεατρίκην, ἢ τὴν Τιτάνια, ἢ τὴν Ζουλού, ἢ τοὺς Καρούμπαν Καρκαλέτσου;» Αἱ ἀπαντήσεις θὰ εἶναι ἕνα σκίτσο, μιὰ καρικατούρα. Ἡ πλέον ἔξυπνος καρικατούρα ἢ σκίτσο βραβεύεται πρωτότυπα. Προθεσμία τέλος Μαΐου: Δ. Δουφέκαν, Ὁμήρου 21α Ἀθῆνας. Τὴν ἰδέα αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ μᾶς τὴν ἔδωσε ἡ καλή μας ΡΙΤΑ. Ἔμπρὸς λοιπόν. Ὅλοι!
Ὁ Ἀρχηγὸς ΙΠΠΟΔΥΤΟΣ

(ΚΓ' — 550)

«ΠΙΦ - ΠΑΦ»

Συμμορία ἱδρυθεῖσα στὴ Θεσ]νίκη σκοπὸς φιλολογικός. Ἀρχισυμμορίτης: Κόκιν-Κό. Ὑποσυμμορίτης: Χουαο-Κάρ, Συμμορίτης: Δὸν Φασουλάκης. Γράψατε: Ν. Σεφερτζῆν (διὰ Π Π) Καρόλου 67, Θεσσαλονίκην.